

Once upon a time...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ เมืองแห่งหนึ่ง มีหญิงสาวแสนสวยอาศัยอยู่ที่นั่น เธออาจเป็นใครก็ได้ แต่! เธอควรเป็นผู้หญิงที่สวยงาม สวยกว่าใครในโลกนิยายปรัมปรา สวยแบบไม่บันยะบันยัง หรือเธออาจมีอะไรดีเลิศสักอย่างที่คนอื่นเขาไม่ (กล้า) มี เธออาจเป็นถึงเจ้าหญิงผู้ซึ่งเลอโฉม หรืออาจเป็นเพียงผู้หญิงโชคร้ายที่เสียพ่อไปและได้แม่เลี้ยงใจร้ายพร้อมลูกติดอีกสองคนมาแทน...แน่นอนว่าเธอไม่มีความสุข

ใช่! เธอจะไม่มีความสุข...ถ้าเธอไม่ได้พบกับเจ้าชายสุดหล่อที่จะคอยพลิกแผ่นดินตามหาตัวเธอ ไม่ว่าเธอจะไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่มุมใดในโลก แม้กระทั่งช่วยดึงเธอขึ้นมาจากความตายได้อย่างน่าอัศจรรย์ก็ตามที

So finally, she married the Prince and lived happily ever.

ดังนั้นตอนจบของเรื่องก็คือ เธอ (ต้อง) ได้แต่งงานกับเจ้าชายของเธอและมีความสุขอยู่ด้วยกันตราบนานเท่านาน

เอาล่ะ คุณเป็นคนหนึ่งที่ชื่นชอบนิทานที่สุดแสนจะโรแมนติกแบบนี้หรือเปล่า อาทิเช่น หนูน้อยหมวกแดงกับหมาป่าจอมเจ้าเล่ห์ที่พุดจา

ภาษาคนได้ตั้งนานสองนาน เจ้าหญิงนิทรา กับเข็มเงินที่หล่อนคิดเอาเองว่า มันคือยานอนหลับขนานเอก สโนว์ไวท์ กับแอปเปิ้ลเพียงคำหนึ่งที่หล่อนทำติดคอแล้ว ก็หลับตามเจ้าหญิงนิทราไปอย่างเหลือเชื่อ หรือแม้แต่ซินเดอเรลล่ากับรองเท้าแก้วที่หล่อนแกล้งทำหลุดไว้บนชั้นบันไดเพื่อให้เจ้าชายเก็บมันไว้ใช้สะกดรอยตาม (จนเจอ) เจ้าของ

9

โอเค ถ้าคุณเป็นคนที่ยื่นชอบนิทานเหล่านี้ล่ะก็ คุณอาจจะชอบเรื่องราวของฉันอยู่บ้างละมั้ง แต่ขอบอกไว้ก่อนเลยนะ ชีวิตจริงนะไม่มีหรอกเจ้าชายรูปงามที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมไปหมดทุกอย่างเหมือนในนิทาน ประมาณว่าหล่อ รวย การศึกษาดี ชาติตระกูลสูงส่ง นิสัยสุภาพบุรุษ สุดโต่งราวกับสวรรค์ทำเขาหล่นลงมาเกิด!

และชีวิตจริง (อีกเช่นกัน) เจ้าหญิงก็อาจไม่ได้คู่กับเจ้าชายเสมอไป บางทีหล่อนอาจคู่กับ 'อะไรบางอย่าง' ที่เลวร้ายจนไม่ได้ใกล้เคียงคำว่าเจ้าชายเลย... เชื่อมั้ยว่าบางทีซินเดอเรลล่าอาจคู่กับหมาป่าตัวร้าย ซึ่วินขาโหด แต่มีเสน่ห์ล้นเหลือก็เป็นได้

อะไรนะ ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ

งั้นไปดูกันเองให้เห็นกับตาเถอะ เซอะ งอน!

บทนำ

"ต่อไปนี่แกไม่ต้องไปโรงเรียนแล้วนะ แกจะต้องใช้เวลาทุกวินาทีเดินตามหลังฉันกับลูกสาวแสนสวยของฉันเพื่อถือของตอนซื้อบ๊ิง เข้าใจมั๊ย!" เสียงที่ดังขึ้นภายในบ้านหลังเล็กทำให้เด็กสาวอายุสิบห้าซึ่งนั่งอยู่ที่พื้นถึงกับสะดุ้งด้วยความตกใจไปนิดหนึ่ง ใบหน้าน่ารักที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาจากความเสียใจที่ต้องสูญเสียพ่อผู้ให้กำเนิดงยขึ้นเพื่อมองดูหญิงสูงวัยและลูกสาวของเธอทั้งสองคนที่นั่งอยู่บนโซฟาเก่าๆ กลางบ้าน

"แต่หนูอยากเรียน" ริมฝีปากเล็กๆ พยายามเรียกร้องสิทธิ์อันน้อยนิดของตัวเองอย่างน่าสงสาร

"ตาย! ฟังพูดเข้าสิ ไม่รู้เลยหรือไงว่าเงินในบ้านมันร่อยหรอลงไปเพราะค่าใช้จ่ายเรื่องเรียนของแก" หญิงสูงวัยแผดเสียงดังกว่าเดิมเพื่อข่มให้ร่างเล็กเชื่อฟัง แต่แทนที่เด็กสาวจะเกรงกลัวตามที่หญิงสูงวัยต้องการ เธอกลับผุดลุกขึ้นยืนพร้อมกับกำมือแน่นอย่างโกรธจัด

"แต่มันเป็นเงินของพ่อหนู พวกคุณต่างหากเอาเงินก้อนนั้นไปผลาญจนแทบไม่มีเหลือ ทั้งๆ ที่พ่อหนูตายไปยังไม่ครบเดือนแบบนี้!"

"กรี๊ด! คุณแม่ขา คุณลึคะ ยัยนี้เถียงผู้ใหญ่มิมีสำนึก" เด็กหญิงที่

นั่งอยู่บนโซฟาริมห้องมารดาของตัวเองทันที

"จริงด้วยค่ะ อย่างนี้มันต้องตีให้ขาลายจะได้เจ็บได้จำ" เด็กสาวอีกคนที่นั่งอยู่ข้างกันพูดขึ้นบ้าง

"พวกแกเจ็บซะ มีว มีมี เรื่องนี้ให้แม่จัดการเอง" หญิงสูงวัยหันไปดูลูกสาวทั้งสองก่อนจะหันกลับมาจ้องหน้าของเด็กสาวที่กำลังโกรธจัด "ฉันเป็นภรรยาของพ่อแก ทำไมฉันจะใช้เงินของสามีไม่ได้ แล้วเงินก้อนนั้นก็ไม่ได้มากมายอะไร จะมาว่าฉันกับลูกๆ ฝ่ายเดียวก็ไม่ถูก พ่อแกนะ ชอบทำตัวอวดรวยทำให้ฉันหลงคิดไปว่าเขาเป็นคนมีเงินเยอะ เฮอะ ที่ไหนได้! พวกเศรษฐีเก่าตกยาก ถ้ารู้แบบนี้ฉันไม่หลวมตัวมาแต่งงานกับพ่อแกหรอก!"

"อย่ามาว่าพ่อหนูนะ!"

"ทำไมฉันจะว่าไม่ได้ พ่อแกทำให้ฉันต้องมาตกระกำลำบากอยู่แบบนี้ เท่านั้นยังไม่พอ เขายังมาตายหนีไปอีก ทั้งลูกสาวหัวดีอยู่อย่างแกไว้เป็นภาระของฉัน ฉันไม่เฉดหัวแกออกไปจากบ้านนี้ก็บุญเท่าไรแล้วสำนึกเสียบ้างนะ"

"หนูก็ไม่ได้อยากจะทำบ้านเดียวกับคุณหรอก"

เพียะ!

สิ้นเสียงฝ่ามือกระทบกับผิวเนื้ออ่อนบริเวณใบหน้า เด็กสาวร่างเล็กตัวปลิวไปข้างหลังกระแทกเข้ากับชั้นวางหนังสืออย่างแรง

โครม!

หนังสือหลายเล่มหล่นกระจัดกระจายลงมาใส่เด็กสาวทันที แขนผอมแห้งยกสองมือขึ้นเพื่อบดบังศีรษะไว้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ข้างยากเย็นเสียเหลือเกินที่จะปกป้องตัวเองไว้ได้ เมื่อหนังสือสารานุกรมปกแข็งเล่มหนึ่งซึ่งเคยวางอยู่ชั้นบนสุดหล่นลงมากระแทกเข้ากับขมับของเธอ

พลັก

"โอ๊ย" ริมฝีปากเล็กๆ ร้องออกมาอย่างเจ็บปวด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครเข้าไปช่วยเหลือเธอ นอกจากจะยืนมองด้วยแววตาสะใจและสมน้ำหน้า

"นี่แหละ กรรมตามสนองแกแล้วยัยแอเรียล เกียงผู้ใหญ่ฉอดๆ

แบบนี้ ฮีๆ" เด็กสาวที่ชื่อมีวับองปากหัวเราะ

"ที่จริงแก่น่าจะโดนชั้นวางหนังสือนั่นล้มทับมากกว่านะฉันว่า ฮีๆ
แก่จะได้ไปพบพ่อของแกสมใจอยากงั้นละ เนอะที่มีวเนอะ"

"ซ่าย~"

"เอาละเด็กๆ อย่ามัวมายืนคุยแะเรียลนั่งลำออยอยู่เลย ไปอาบน้ำ
อาบทำได้แล้ว เดี่ยวแม่จะพาไปทำเล็บ ทำผม นวดตัวที่ร้านสปาจะ" หญิง
สูงวัยหันมาบอกลูกสาวทั้งสองคนด้วยใบหน้าแจ่มใสหลังจากที่ได้ระบาย
ความโกรธกับเด็กสาวร่างเล็กไปแล้ว

"อู๊ย จริงหรือคะแม่ มีวอยากกินอาหารญี่ปุ่นด้วยคะ"

"มีมีก็อยากกินคะแม่"

"ได้จ้ะ เดี่ยวแม่พาไป" หญิงสูงวัยให้คำมั่น ก่อนจะหันมาทาง
เด็กสาวที่นั่งคลั่งขมับของตัวเองอยู่ทั้งน้ำตา "ส่วนแก ยัยแะเรียล ฟรุ้งนี้
ไปยื่นใบลาออกที่โรงเรียนซะ บอกครูไปว่าฉันจะย้ายแะไปเรียนที่อื่น แต่
ห้ามบอกเรื่องที่ฉันสั่งไม่ให้แะเรียนต่อละ ไม่อย่างนั้นฉันดีแตกตายแน่"

"แต่หนู..."

"ยังจะเถียงอีก!" หญิงสูงวัยยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้า "ที่โดนไปยังไม่เข็ดไซ้มัย
อยากโดนฉันตีเหมือนทุกครั้งก็แกดื้อไซ้มัย"

เด็กสาวเงยบลงเมื่อคิดถึงความโหดร้ายที่ตัวเองได้พบเจอมาตลอด
หนึ่งเดือน มือเล็กๆ ผละออกจากขมับเพื่อไปลูบเบาๆ ตรงรอยไม้เรียวที่
ขาทั้งสองข้างซึ่งยังคงความเจ็บแสบอยู่

"เดี๋ยวฉันจะไปข้างนอกกับลูกๆ ส่วนแกก็อยู่เก็บชั้นหนังสือที่แกทำมัน
เละเทะให้เป็นระเบียบเหมือนเดิม เสร็จแล้วก็อย่าลืมขึ้นไปทำความสะอาด
ห้องของมีวกับมีมีด้วยละ ส่วนห้องของฉันไม่ต้องเข้าไปยุ่ง"

"..." เด็กสาวเม้มปากแน่นอย่างเจ็บใจ เวลานี้เธอทำได้เพียงปล่อย
ให้น้ำตาไหลลงมาอย่างต่อเนื่องเพื่อระบายความอัดอั้น

"นั่งเป็นเบือเป็นเบืออยู่ได้ เข้าใจที่ฉันพูดมัยเนี่ย!"

"ชะ...เข้าใจคะ" เด็กสาวกัดฟันตอบ

หญิงสูงวัยฉีกยิ้มอย่างพอใจก่อนจะสะบัดหน้าเดินออกไปจากห้อง

ปล่อยให้เด็กสาวก้มหน้าร้องไห้ด้วยความรู้สึกอ้างว้างและหวาดกลัวอนาคต
ที่มีตนของตัวเธอในยามที่ไม่มีพ่อผู้แสนดีอยู่เคียงข้างคอยปกป้องเช่นนี้
"ฮีก พ่อขา หนูคิดถึงพ่อ ฮี้ออ"

13

สองวันต่อมา

กริ่งงง~!

เสียงโทรศัพท์บ้านที่แผดเสียงดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้เด็กสาว
ที่กำลังเหม่อลอยสะดุ้งอย่างแรง ดวงตาที่ทอดมองออกไปไกลจากหน้าต่าง
บานเล็กหันกลับมาให้ความสนใจกับโทรศัพท์ในห้องรับแขกแห่งนี้ เธอถอน
หายใจอย่างเหนื่อยหน่ายเมื่อคิดไปว่าผู้ที่โทรมาคงเป็นแม่เลี้ยงใจร้ายอีก
เช่นเคย เธอคงโทรมาสั่งงานเหมือนเช่นทุกครั้ง

เด็กสาวค่อยๆ เดินไปที่โทรศัพท์บ้านและยกหูขึ้นมารับอย่างฝืน
ความรู้สึกที่สุด

"คะ" เสียงเล็กๆ กรอกลงไป

(ฮัลโหล ขอสายแอเรียลครับ) ปลายสายพูดด้วยเสียงทุ้มอย่าง
ระมัดระวังตัว นั่นทำให้เด็กสาวยิ้มออก

"แปดเหอ นี่ฉันเอง"

(ตาย! ยัยแอเรียล บอกให้เรียกฉันว่าซ้อแปด ชื่อแปดนั่นนะเอาไว้
ใช้เรียกฉันตอนอยู่กับคนอื่นยะ) เมื่อเสียงทุ้มเริ่มเปลี่ยนเป็นเสียงแหลม
ยิ่งทำให้เด็กสาวยิ้มกว้าง

"แล้วมีอะไรรีเปล่าถึงโทรมาหาฉันได้"

(มีสิจ๊ะ ทำไมหล่อนไม่ยอมมาเรียนตั้งสองวันติดแบบนี้ เดี่ยวเดอะ!
สอบตกขึ้นมาฉันจะไม่ไปสอบซ่อมเป็นเพื่อนเลยนะ คอยดู)

"ฉัน..." เด็กสาวเงิบไป

(นี่~ อย่าเงิบแบบนี้สิ ฉันใจคอไม่ดีเลยนะ หล่อนเป็นอะไรกันแน่)

ปลายสายถามอย่างร้อนรน

"ฮีก ฉะ...ฉันไปยื่นใบลาออกแล้วละซ้อ ฮี้ออ"

(อะไรอะ! เป็นผีมือของยัยแม่เลี้ยงใจร้ายของหล่อนอีกแล้วใช่ไหม)

"ฮือ เธอไม่ให้ฉันไปเรียน ฮือ เธอบังคับฉัน ฮือก"

(บ้าเอ๊ย! หล่อนรีบเก็บข้าวของย้ายมาอยู่บ้านของฉันเลยนะ)

"ฉันทำไม่ได้หรอกซ้อ ถ้าแม่เลี้ยงของฉันรู้เข้า เธอต้องไปลากตัวฉัน กลับมาตีอีกแน่ ฮือออ"

(ก๊อลองดูซี! ลืมไปแล้วหรือว่าพ่อฉันเป็นใคร พ่อฉันเป็นถึงผู้มีอิทธิพล ประจำท้องถิ่นเชียวนะ แล้วหล่อนก็รู้ว่าพ่อฉันเอ็นดูหล่อนมากขนาดไหน ถ้าพ่อฉันรู้ว่าย้ายแม่เลี้ยงทำกับหล่อนถึงขนาดนี้ รับรองพ่อฉันสั่งเก็บยัยนั่น แน่)

"ฉันกลัวว่าเธอจะไปแจ้งความจับพ่อของแกแล้วกล่าวหาว่าเขาเป็นคนล่อลวงฉันไป ฉันกลัวว่าครอบครัวแกจะเดือดร้อนเพราะฉัน"

(ฮือ! ถ้ายัยนั่นกล้าก็ลองดู) เสียงของซ้อแปดกั๊ดพันพุด (ที่นี่นะพ่อฉันใหญ่ และฉันคิดว่ายัยแม่เลี้ยงใจร้ายที่เก่งแต่ทำร้ายคนอ่อนแอจะไม่กล้าหาเรื่องใส่ตัวเองหรอก ดีไม่ดียัยนั่นอาจจะอยากใส่ลูกเลี้ยงอย่างหล่อนออกไปให้พันหูพันตาเสียมากกว่า เลยพยายามบีบบังคับหล่อนในทุกๆ ด้านแบบนี้)

"ฮือก ฉะ...ฉันไปอยู่กับแกได้แน่หรือ"

(ได้แน่นอนที่สุด ส่วนเรื่องเรียนไม่ต้องเป็นห่วง พ่อฉันสามารถส่งเสียหล่อนจนจบปริญญาตรีได้สบายๆ แต่หล่อนต้องมาช่วยงานด้านบัญชีของพ่อแทนฉันนะ เพราะฉันซีเกียจทำแล้ว บอกตรงๆ >-<)

"ฮือก ฉันไม่รู้จะชอบใจแกยังไงดี ฮือ" เด็กสาวกลั่นเสียงสะอื้นแล้วบอกด้วยความยินดี

(เรื่องเล็กน้อยน่า ก็เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ หล่อนยังรับสิ่งที่ดีฉันเป็นได้โดยไม่รังเกียจ แล้วทำไมฉันจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเพื่อนที่แสนดีที่สุดของฉันคนนี้บ้างไม่ได้เล่า)

เด็กสาวยิ้มกว้างกว่าเดิมให้กับมิตรภาพอันใสบริสุทธิ์และจริงใจในแบบที่หาจากที่ไหนไม่ได้ง่าย ๆ ในโลกใบนี้ ถึงเธอจะโชคร้ายเรื่องครอบครัว แต่ก็ถือว่าเธอยังโชคดีอยู่บ้างเรื่องการเลือกคบเพื่อน อนาคตที่มีดม่นเริ่มมีแสงสว่างมาส่องทางให้เธอเดินต่อไปได้บ้างแล้ว และจากนี้ไป เธอควร

จะตั้งใจเรียนให้จบและหางานดีๆ ทำเพื่อสร้างอนาคตที่แสนเพอร์เฟกต์ให้กับตัวเองโดยที่ไม่ต้องหวังพึ่งใครอีก

1 แปดปีที่ผ่านพ้น

15

ณ ร้านกาแฟข้างทาง

"อะไรนะ หล่อนลาออกจากงานอีกแล้วอะ!"

"อู๋~ เบาๆ สิ ยัยช้อ แกจะตะโกนทำไมนักรหนา ฉันอยู่ใกล้แกห่างแค่หนึ่งไม้มบรรทัดเอง" ฉันทะโก่งหน้าข้ามแก้วกาแฟร้อนที่อยู่ตรงหน้าเพื่อกระซิบกระซาบกับหนุ่มหล่อเพื่อนสนิท

"ตาย! ออกีแบ่นจะแตก" เอ้อ จะว่าไปเพื่อนของฉันคนนี้ก็ไม่ใช่ชายหนุ่มเต็มร้อยเท่าไรหรอก คือหล่อนก็กึ่งๆ สาวสวยนิดหน่อยนะ =_=! "เดือนนี้หล่อนเปลี่ยนงานมาห้าที่แล้วนะยะ ตั้งแต่พนักงานบัญชีที่ร้านอาหารของป้าก้า เด็กเก็บตังค์ที่ปั๊มเอชไอ เด็กเติมลมที่อู่เฮียใจ เด็กขนผักและวิ่งแลกเงินที่ตลาดสดสนามเป้า และล่าสุดคือเด็กรับใช้ที่บ้านท่านผู้พิพากษา"

"ก็ฉันทนให้พวกนายจ้างหัวงูพวกนั้นลวนลามไม่ไหวนี่นา แล้วงานดีๆ ในเมืองนี้ก็หายากชะมัด ฉันก็ต้องเปลี่ยนงานไปเรื่อยๆ เพื่อค้นหาตัวตนของตัวเองว่าเหมาะกับงานไหนที่มันสมองอันน้อยนิดของฉันจะสามารถทำได้นะ ซึ่งตอนนี้ฉันก็ได้งานใหม่แล้วเลยลาออกจากงานเก่า และงานใหม่คราวนี้ฉันว่ามันโอเคนะ ถึงจะไม่ได้ใช้ความสามารถด้านบัญชีที่ฉันเรียนมาก็เถอะ" ฉันทบอกรึมๆ

"แล้วทำไมหล่อนไม่ทำงานด้านบัญชีที่หล่อนอุตส่าห์เล่าเรียนมาละ ไปสมัครเข้าสีในองค์กรใหญ่ๆ นะ" ช้อแปดถามกึ่งแนะนำด้วยใบหน้าแข็งๆ

"ฉันลองไปสมัครมาแล้ว แต่เขาไม่รับฉันนี่ เพราะฉันไม่ใช่เด็กเส้นแล้วฉันก็ไม่ชอบการเป็นเด็กเส้นด้วย ฉันชอบการใช้ความสามารถของตัวเองมากกว่า ถึงความสามารถของฉันมันจะร้อยหรือลงไปตามกาลเวลา

ก็เถอะ TAT"

"ตลอดแหละหล่อนนะ มีข้ออ้างมาพูดตลอด ฉันแนะนำให้หล่อนทำงานกับพ่อฉันต่อไปหล่อนก็ไม่เอา อยากเหลือเกินนะที่จะมาเช่าหอโทรมๆ อยู่ในเมืองที่มีการแข่งขันสูงและก็ได้ไปกับพวกเด็กเล่นกวยจั๊บแบบนี้ ชี"

"โธ่~ ฉันก็อยากยืนด้วยลำแข้งของตัวเองบ้าง ไม่อยากให้คุณพ่อของแกต้องมาคอยหนุนหลังให้เหมือนเมื่อก่อน ฉันรู้ว่าคุณพ่อเอ็นดูและเต็มใจช่วยฉัน แต่ฉันเกรงใจนี่"

"เอาล่ะๆ แล้วเรื่องห้องพักของหล่อนอีก ฉันล่ะเบื่อมากเลยนะกับการที่ต้องพยายามพูดให้หล่อนไปพักอยู่กับฉันแทนที่จะเป็นห้องผิงนั้นนั่นแหละ หอนนั้นมันมีผีหล่อหรือไยยะ หล่อนถึงไม่ยอมย้ายมาอยู่กับฉัน -()-^"

"ไม่เอาหรอก เดี๋ยวนี้แกไม่ใช่คนธรรมดา แกเป็นนายแบบแล้วนี่ ถ้าเกิดมีใครรู้ว่าแกอยู่กับผู้หญิงเดี่ยวมันจะวุ่นวายไปซะเปล่าๆ ฉันไม่อยากลงหนังสือพิมพ์หน้าก็อสซิปนะ"

"ตาย! ใจพวกดารา พวกนายแบบเนี่ยมันไม่ใช่คนเดินดินเหมือนหล่อนหรือไปถึงเป็นคนธรรมดาไม่ได้"

"โธ่~ ช้อ" ฉันใช้เสียงอ่อนๆ เมื่อเริ่มไม่อยากจะหาเหตุผลมาพูดเรื่องพวกนี้ต่อแล้ว TAT

"ยะๆๆ ฉันเองก็ขี้เกียจพูดว่านล้อมหล่อนในทุกกรณีแล้วล่ะยะ ครั้งนี้งานอะไรของหล่อนล่ะ"

"พนักงานเสิร์ฟในร้านเบเกอรี่จ๊ะ เงินเดือนกับสวัสดิการดีนะ แล้วเจ้าของร้านก็เป็นผู้หญิงใจดีด้วยล่ะ"

"ยะ ยังไงก็ขอให้หล่อนไปได้เร็วกับงานนี้แล้วกัน เอ้อ ไม่รู้ว่าจะสมน้ำหน้าดีหรือจะสงสารดีที่หล่อนเกิดมาหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูในสายตาของตากล้องทั้งหลาย นะะ! ไม่ต้องมาขี้มก้าง ฉันไม่ได้ข่มหล่อนหรอกนะ อย่างน้อยฉันคนหนึ่งล่ะที่สวยเลิศที่สุดในปฐพี" ช้อแปดลอยหน้าลอยตาพูดอย่างน่าหมั่นไส้

"ทีนี้แกก็รู้เหตุผลแล้วใช่ไหมว่าที่ฉันไม่มีปัญญาจ่ายค่ากาแฟแก้วนี้"

เพราะอะไร TAT" ฉันรีบตีหน้าสลดเหมือนลูกแมวตาเจ้าเล่ห์ เอ๊ย! ตาคำๆ
ทันที พร้อมกับที่ข้อแปดเงยหน้าเหม็นเบือขึ้นมาจากกระเป่าสะพายใบ
สีน้ำตาลคูใจ

"นี่! หยุดส่งสายตาเว้าวอนให้ฉันเสียที ถ้าฉันไม่รู้จักรหล่อนมาตั้งแต่
สมัยประถม ฉันคงหลงเชื่อแววตาใสซื่อนี้หรือก เซอะ ที่มาของฉายายัย
มหาสมุทรอันดับหนึ่งของหล่อนนะ ฉันรู้ดีกว่าใคร"

"โห้! ก็ฉันเป็นแค่เด็กเลิฟจูนๆ นีนา ไม่ได้เป็นนายแบบอย่างแก่นี่
>_<"

"ฉันก็แค่นายแบบปลายแถวอะ ไม่ได้มีเงินเป็นกอบเป็นกำเหมือน
นายแบบชื่อดังคนอื่นๆ หรือก เอ้อ! ถ้าจะให้กลับไปขอเงินพ่อให้เหมือน
ตอนเด็กๆ ก็กลัวว่าพ่อจะคว้าไม้ตะพดมาเขวี้ยงใส่หัวแทนแบงก์ TAT"

"ง่า! แล้วตกลงกาแพ่แก้วนี้..." ฉันเว้นช่องว่างเพื่อให้เพื่อนรักเติมคำ
(ที่ถูกต้อง) ลงไป ซึ่งก็ได้ผล ถึงข้อแปดจะปากร้าย แต่ลึกๆ ซ้ำังในเขา
ก็เป็นคนใจดี แถมยังบ้ายอที่หนึ่งเลยละ ^^

"โอเค! ฉันเลี้ยงหล่อนเหมือนเคย" ใบหน้าที่หล่อของข้อแปดบู้บู้อย่าง
ชัดเจนในความใจอ่อนของตัวเอง

"ขอบใจจ้ะ! ไว้เงินเดือนออกเมื่อไหร่ ฉันจะเลี้ยงแกคืนนะ ^^"

"พอเถอะอะ! ฉันขอแค่ให้หล่อนไม่ต้องโทรหาฉันทุกอาทิตย์เพื่อให้
มาเลี้ยงข้าว เลี้ยงขนม เลี้ยงกาแพ่เท่านั้นเป็นพอ -*-"

"ใจร้าย TAT"

"แล้วนี่จะกลับหอยเลยมัย! วันนี้ฉันเอารถมา" ข้อแปดถามอย่างหวังดี
แต่ฉันกลับส่งสายตาเป็นประกายระยิบระยับให้เขาแทนคำตอบเหมือนเช่น
ทุกครั้ง ทว่าครั้งนี้ดูเหมือนว่าเขาจะรู้ทัน ทำให้ฉันต้องเร่งสปีดความเร็ว
ทั้งการกระทำและคำพูด!

"น้องๆ! ขอเพิ่มแซนดิวิชทูน่า! ครั้วของดี! บาแกตต์! คาราเมลคัสตาร์ด
ทาร์ตช็อกโกแลต! ขอเป็นอย่างละสองชิ้นจ้ะ! ^O^"

"กรี๊ด~! ยัยแอเรียลลล >()<"

โยะๆๆ! ซ้ำกว่าฉันตามเคยนะจ๊ะข้อแปดเพื่อนเลิฟ! (^)v

2

ตั้งนรกขังหรือสวรรค์แก่ล้าง

ว่าว~ (O.,O) ดูเบเกอร์พวกนี้ในตู้กระจกสิ มีแต่หน้าตาดีๆ แถมแต่ละชิ้นก็ราคาแพงๆ ทั้งนั้นเลย อ้า น้ำลายของฉันทันทีไหลย่อยลงไปเจ็บนองพื้นมัยนะ ถ้าฉันทำงานในร้านเบเกอร์แห่งนี้ครบหนึ่งเดือน หนังสือพิมพ์จะพาดหัวข่าว 'ดัดบอณาถพนักงานเสิร์ฟพยาจก เพราะร่างกายขาดน้ำจากกรณีน้ำลายไหลมากเกินไปเกินลิมิต' หรือเปล่านะ

ไม่นะ! ฉันทันจะมาดัดบอณาถอย่างนั้นไม่ได้ /(>_<) \ อย่างน้อยฉันทันต้องได้ชิมเบเกอร์พวกนี้สักชิ้นหนึ่งก่อนสิ แต่จะให้ฉันซื้ออะเหรือ ผั้นไปเถอะ คนอย่างฉันทันไม่คิดจะจ่ายเงินเพื่อซื้อของกินเล่นราคาแพงที่มีประโยชน์แค่สนองความต้องการง่ายๆ หรอก ขนาดเสื้อผ้าทุกชิ้นของฉันทันยังเป็นของมือสองที่ขายลดครึ่งราคาในช่วงเทศกาล ห้องพักของฉันทันที่อยู่บนชั้นดาดฟ้าซึ่งมีสภาพเก่าชอมช่อและค่าเช่าถูกที่สุดในตึกเพราะว่าเคยมีคนฆ่าตัวตาย ฉันทันยังไม่กลัวเลย ไม่ต้องถามถึงเฟอร์นิเจอร์ในห้องนะ ฟูกเก่าๆ ที่มีรอยปะเต็มไปหมด กระตักน้ำร้อนร้อนโบราณ โต๊ะญี่ปุ่นเก่าๆ และตู้เสื้อผ้าใหม่เอี่ยม แะหะๆ อย่างหลังนี้ได้มาจากซื้อแปด เขาคงทนอาการ 'จน' สาหัสของฉันทันไม่ไหวเลยซื้อมาให้ล่ะ ส่วนอาหารหลักของฉันทันคือมาม่า ซึ่งนานๆ ที่ซื้อแปดเพื่อนรักจะเวทนาและซื้ออาหารดีๆ มาให้ฉันทันกินเพิ่มความแปลกใหม่ให้ฉันทันบ้างตามโอกาสจะอำนวย

ถึงฉันทันจะไม่ลงทุนซื้อเบเกอร์หน้าตาดีพวกนี้เพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แต่เชื่อว่าฉันทันจะละความพยายามที่จะกินมันนะ ผู้หญิงมีมารยา ร้อยเล่มเกี่ยวฉันทันใจ ฉันทันก็มีไม่ต่ำกว่าร้อยเล่มเกี่ยวฉันทันนั่นแหละ

"พี่ตื่นคะ" ฉันทันเงยหน้าขึ้นจากสตรอเบอร์รี่ซีสเค้กที่แอบเลี้ยงไว้ทันทีและตะโกนเรียกเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นพนักงานในร้านเช่นกัน พี่เขาหันมาส่งยิ้มหวานพร้อมกับเอ่ยถาม

"ว่าไงครับแอดเรียล งานมีปัญหาเหรือ"

"เปล่าค่ะ เอ่อ คือฉันทันมีเรื่องสงสัยนิดหน่อยนะค่ะ ^//^"

"ครับ?"

"เบเกอร์ที่ออกมาเยอะอย่างนี้ วันๆ หนึ่งขายกันหมดเหอะคะ" จีบปากจีบคอ ทำออเซาะพ้อเป็นพิธีก็แล้วกัน หุๆ

"อ้อ บางวันก็ขายหมดครับ แต่บางวันก็เหลือนะ แต่เหลือไม่มากหรอก เพราะร้านนี้เป็นร้านเบเกอร์อันดับหนึ่งของย่านนี้ มีลูกค้าประจำ เยอะแยะ"

19

"เหอะคะ เอ้อ แล้วถ้าเบเกอร์เหลือ..." ฉันทุดค้ำไว้แบบเงินๆ แต่ที่ตื่นยิ้มอย่างเข้าใจก่อนตอบ

"โอเคครับ ที่เข้าใจเธอแล้วละ คืออยากกินเค้กวันนี้นะ ^^"

"แหะๆ ก็ประมาณนั้นล่ะคะ >///<<"

"อืม ถ้าในกรณีเบเกอร์เหลือ เจ้าของร้านอนุญาตให้พนักงานนำกลับบ้านได้ เพราะร้านเราทำเบเกอร์ทุกวันต่อวัน ถ้ามีเหลือค้างคืน เจ้าของร้านจะไม่ให้นำกลับบ้านขายต่อเด็ดขาดครับ ^^"

ฉันทิ้มหน้าบานทันที พร้อมกับภาวนาให้สตรอเบอร์รี่เค้กหน้าตาดีที่แอบเลี้ยงไว้เหลือให้ฉันทำกลับบ้านพักโดยสวัสดิภาพ

สามทุ่มครึ่ง

ฉันทมองสตรอเบอร์รี่เค้กที่แอบเลี้ยงไว้ตั้งแต่ตอนเช้าเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมนึกกระหึ่มในใจที่กำลังจะได้นำมันกลับไปละลายกินที่หอพัก อีกแค่ครึ่งชั่วโมงร้านก็จะปิดแล้ว ลูกค้าก็เริ่มน้อยลงแล้ว เปอร์เซนต์ที่จะมีลูกค้าใหม่เข้ามาแทบไม่ต้องพูดถึง เพราะตอนนี้ถนนด้านนอกเงียบเหงามากกก

โอ้ว~! สตรอเบอร์รี่เค้กเจ้า รออีกแป๊บเดียวนะจ๊ะ เดี่ยวเราจะได้กลับบ้านพร้อมกันแล้ว กิ๊วๆ *O*

"ขอเพิ่มสตรอเบอร์รี่เค้กอีกชิ้นหนึ่ง" เสียงนรกดังแว่วมาตามลมทันทีที่ฉันทกำลังทอดสายตาวานไปให้สตรอเบอร์รี่เค้กสุดท้ายที่รักซึ่งวางแน่นิ่งอยู่บนถาดในตู้กระจก ฉันทรีบตัดสายตาอาฆาตแค้นแสนสาหัสระคนไม่เข้าใจและเจ็บด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวไปที่ต้นเสียงทันที

ชะชึย! หนูมห่อ (โคตรๆ)

ใบหน้าหล่อเข้มของชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์เครื่องสายตาของ
ฉันให้มองนิ่งอยู่ที่เขา ใบหน้าหล่อนั้นกำลังก้มอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ
ที่อยู่ในมือ จมูกโด่งเป็นสันดูเข้ากับโครงหน้าคมเข้มไร้ที่ติ ริมฝีปากมีเสน่ห์
เผยออกขึ้นอีกครั้งเมื่อกำลังจะพูดประโยคสวยหรูว่า...

"เมื่อกี้พูดผิด ตกกลางคือฉันขอเหมาะสมขอเบอร์ซีตเค้กที่เหลือทั้งหมด
ใส่กล่องกลับบ้าน!"

เปรี้ยว!!!

เหมือนสายฟ้าฟาดลงมากลางร้านเบเกอรี่!

คะ... ได้ยินกันมัย ใ้หน้าโหด (เปลี่ยนมุมมองอย่างฉับพลัน) นี่มัน
กำลังจะเหมาะสมขอเบอร์ซีตเค้กที่ฉันนั่งเฝ้ามาตั้งแต่เข้าจรวดค่าคืนนี้
หน้อยแน่! ใส่กล่องกลับบ้านอย่างงั้นแหละ! นายเป็นพวกเห็นแก่กินใช่มัย
(ว่าเขาไม่ได้ดูตัวเองเลย) หรือนายเป็นพวกอวดรวย ใช่แล้ว! นายต้องเป็น
พวกเห็นแก่กิน อวดรวย ไร้น้ำใจ และไม่ยอมแบ่งปันของกินให้ใครนะ?

"คุณเจคตั้งสรรขอเบอร์ซีตเค้กใส่กล่องกลับบ้านนะ เธอช่วยจัดการ
ให้พี่ด้วยนะ" พี่พนักงานแคชเชียร์ที่รับออเดอร์มาจากชายหนุ่มหน้าโหด
คนนั้นเดินกลับมาถ่ายทอดประโยคเชือดเฉือนให้ฉันฟังอีกครั้งอย่างน่า
เจ็บปวดที่สุด

"คะพี่ TAT"

"อย่าทำให้หน้าเด็กและนะแอเรียล คุณเจคเขาเป็นลูกค้าประจำ"

"คุณเจค?" ฉันพูดชื่อของเขาเสียงสูง แต่ก็มั่นใจว่าเสียงของฉันไม่
ได้ดังจนเกินไปนัก แต่ทำไมนายนั้นหูดีอย่างนี้ ฉันเห็นเขาเงยหน้าขึ้นมา
จากหนังสือพิมพ์และมองตรงมาที่ฉันนี่

ให้ตายสิ! ดวงตาของเขาดูดูฉันจนน่าขนลุก รวกับว่าฉันกำลัง
จ้องตากับหมาป่าผู้กระหายในการล่าเหยื่ออยู่ ฉันรีบก้มหน้าลงมองมือสั่นๆ
ของตัวเองทันที

"เธอไม่รู้จักคุณเจคหรอ" เสียงของพี่พนักงานแคชเชียร์ที่ยืนอยู่
ข้างๆ ฉันพูดเหมือนเป็นเรื่องแปลก

"คะ"

"นี่เธอไปแอบอยู่หลังเขาหรือไปหลบอยู่บนดอยมากันแน่ ถึงไม่รู้จักคุณเจค จิลวานี่ บอสของดาร์กเอเยนต์ องค์กรใหญ่ที่ทรงอิทธิพลอยู่ในตลาดมืดตอนนี้ละ"

"อ้าว แล้วบอสอัลลอะคะฟี เขาไปไหนแล้วละ" ฉันหันหน้าไปถามอย่างงงๆ ตอนที่ฉันอ่านข่าวเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว รู้สึกว่าบอสของดาร์กเอเยนต์จะชื่ออัล จิลวานี่อยู่เลยนี่นา --? "

"โอ้โฮ นี่เธอตกยุคตัวแม่เลยนะเนี่ย นั่นมันบอสคนก่อน คุณเจคเป็นลูกของบอสอัล กลับมาจากอเมริกาเพื่อเข้ารับตำแหน่งเมื่อห้าปีที่แล้ว"

"เหรอกคะ" ฉันยังงงไม่เลิก

อึยตาย แค่ฉันไม่มีเงินซื้อทีวี ซื้อนิตยสารหรือแม้กระทั่งหนังสือพิมพ์ ทำให้ฉันตกข่าวได้ถึงขนาดนี้เลยเหรอนะเนี่ย ไม่ได้การแล้ว ฉันคงต้องบากหน้าไปขอดูทีวีที่อพาร์ทเมนต์ของซ้อแปดเพื่อนลิป อิม แล้วก็ขอยืมนิตยสารเก่าๆ หนังสือพิมพ์เก่าๆ จากเขามาอ่านที่ห้องพักด้วยดีกว่า (ยังไม่สำนึก)

"ถ้าคุณเรื่องของฉันเสร็จแล้วก็เริ่มจัดการกับเด็กให้ฉันซะที" เสียงหุ้มที่ติดจะหยิ่งยโสพุดขึ้น ฉันสะดุ้งและหันหน้ากลับไปมอง

อึยตาเถรตก! พ่อคุณเอ๊ย มายืนใกล้ๆ แบบไม่ให้สัมผัสให้เสียง O.o!

"คะ...คะ" พี่พนักงานแคชเชียร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบรับคำก่อนจะปลิกตัวหลบเข้าหลังร้านไปพร้อมกับพี่ๆ พนักงานคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ทุกคน...ย้าคะว่าทุกคน!

อ้าวเฮ้ย! แบบนี้นั่นทั้งกันซึ่งๆ หน้านี่หว่า T(T

"เจ้าของร้านจ้างให้เธอมายืนจ้องหน้าลูกค้าหรือไง" เจคพุดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดที่เห็นฉันเอาแต่ยืนอึ้งและจ้องหน้าเขาตาไม่กะพริบ

"ชะ...ขอโทษคะ >_<" ฉันรีบก้มหน้าลงอีกครั้งก่อนจะหมุนตัวไปที่ตู้กระจก แล้วหยิบถาดวางสตรอเบอร์รี่สี่เค้กที่เหลืออยู่สองชิ้นออกมาด้วยมือที่มันคงตั้งหินผา ให้รู้กันไปเลยว่าฉันไม่กลัวเขาหรอก ฮี!

กึกๆ

piano

อ่า หยุดสั้นเดี๋ยวนี้นะไอ้มือบ้า แกกำลังทำให้ฉันอับอายอยู่ตัวมัย
มันจะอะไรกันนักกันหนา ก็แค่มีบอสของดาร์กเอเยนต์มายืนจ้องอยู่ตรง
หน้าเคาน์เตอร์แค่นี้

ก๊กๆๆๆ

โอเคๆ แล้วเขาก็หล่อกจนแทบหลอมฉันให้ละลายด้วย แม้ว่าตาจะดูไป
หน่อยก็ตาม

ก๊ก!

ในที่สุดฉันก็หนีบถาดสตรอเบอรี่ชีสเค้กมาวางไว้บนเคาน์เตอร์โดย
สวัสดิภาพได้อย่างน่าอัศจรรย์ ๗๐! ฉันรีบหนีไปที่เค็บบเค้กมาจัดการต่อทันที
"อย่าให้ละละ เพราะฉันไม่..."

ผลละ!

อ๊า~!! ใครใช้ให้นายพุดตอนฉันกำลังใช้สมาธิเค็บบเค้กกันแล้ว TOT
ดวงตาตื่นตระหนกของฉันมองดูสตรอเบอรี่ชีสเค้กที่เคียงดงามตรง
หน้า แต่บัดนี้มันกลับโดนที่เค็บบเค้กปักเข้าใจกลางสำคัญอย่างน่าใจหาย
แอร์คอนดิชันในร้านยังเย็นฉ่ำเหมือนเดิม แต่ทำไมฉันกลับรู้สึกร้อนรุ่ม
เหมือนร่างกายกำลังจะถูกเป็นไฟ เมื่อตั้งสติได้ ฉันค่อยๆ เงยหน้าขึ้นยิ้ม
อย่างสำนึกผิดไปที่คู่อริหวังเหลือเกินว่าเขาจะเมตตาปรานีฉันบ้าง เพราะ
ถึงอย่างไรมันก็แค่สตรอเบอรี่ชีสเค้กเท่า...นั่น

เอ็กกก O()o!

"เธอ!"

"ชะ...ขอโทษค่า >O<!" ลูกตาจะโหดไปไหนค้า~!

"ดีแต่สอดรู้เรื่องของฉัน แต่ทำงานไม่ได้เรื่อง ฉันต้องการพบผู้จัดการ
ร้านนี้!" เจคประกาศกร้าวทำเอาฉันใจคอไม่ตึกกลัวจะได้เปลี่ยนงานอีกครั้ง

"คะ...คือผู้จัดการกลับไปแล้วนะค่ะ TAT"

"งั้นฉันจะไปหาเขาถึงที่บ้านเพื่อสั่งให้ไล่เธอออก" เขายังยืนยันอย่าง
บ้าคลั่ง แต่ไม่คิดว่ามันไร้สาระเกินไปหน่อยเรอะ กับอีแค่เรื่องที่ฉันผลอ
ทำหน้าเค็บบเค้กและเนียนะจะมาไล่คนอย่างฉันออก ผันไปเถอะยะ ฉันจะแสดง
อิทธิฤทธิ์ให้คุณจะได้รู้ว่าฉันก็แน่นพอดิวเหมือนกัน หึๆ *O*

๒๒

ย้ากกก~

"ได้โปรดอย่าบอกให้เจ้านายไล่ฉันออกเลยนะคะ ฉันกำพร้าพอมมาตั้งแต่เด็ก แม่ของฉันป่วยกระเสาะกระแสะ ไม่มีเงินไปซื้อยามารักษา ลูกๆ อีกสี่คนกำลังรอเม็ดเงินเดือนอันน้อยนิดของฉันอยู่ที่บ้าน ฮือออ T(T)" นี่~ เจอบทโศกเข้าให้หน่อยเป็นไงเล่า

23

"ลูกสี่คนเลยเหรอ" ใบหน้าหล่อชวนฝันถามเหมือนไม่เชื่อ ก็แหงสิ หุ่นฉันเหมือนคนที่ผ่านการมีลูกมาแล้วสี่คนหรือไงกันเล่า ยัยแอเรียล ยัย บ้าเอี้ย จะโกหกอะไรทำไมไม่ทำให้มันเนียนกว่านี้พะ >-<;

"เป็นลูกแฝดนะคะ ฮือออ" เล่นบทราม่าบิบน้ำตาเข้าไว้ยัยแอเรียล
"แล้วแฟนของเธอล่ะ"

"ฉันถูกแฟนทิ้งค่ะ เขาหนีไปกับผู้หญิงคนใหม่ที่ร่ำรวย ฮึ๊ก ตอนนั้นฉันเป็นเสาหลักสำคัญของครอบครัวเพียงคนเดียว ฮือ"

"แต่เด็กของฉันต้องมีคนรับผิดชอบ"

ไอ้บ้าเอี้ย! เด็กแค่สองชิ้น กะให้ฉันโดนไล่ออกจากงานเลยหรอะ ไอ้ หน้าหล่อๆ ของนายนี้ไม่ได้ช่วยให้จิตใจของนายอ่อนโยนขึ้นบ้างเลยใช่ไหม นายซึกจะชั่วร้ายมากเกินไปแล้วนะ

"ท่าทางของคุณก็ดูเป็นคนใจดีมีเมตตา ยิ่งไงก็นี่กว่าเห็นแก่ลูกนก ลูกกาตาตาๆ ที่มีลูกเล็กๆ รอกินอาหารอยู่ที่รังอีกสี่ตัวเถอะ" ซิ ฉันพูดทำร้ายจิตใจใครไม่เก่งซะด้วยสิ เลยได้แค่ดำในใจ (เหรออ)

"ตกลง" อู๊ยตาย ช่างง่ายตาย "แต่เธอต้องเอาเด็กสองชิ้นนี้ยัยหัวตัวเองให้ฉันดู" เฮ้ย! ไอ้โรคจิต ใครจะไปยอมทำอย่างนั้นกัน -()-^ "ให้เร็วด้วย!"

ผละ!

ฉันยืนนิ่งพลางม้มปากแน่นด้วยความรู้สึกอัดอั้นตันใจอย่างแรงกล้า ขณะที่เฝ้ามองดูสตรีตบอร์วี่สี่ตัวที่เลอะอยู่บนหัวฉันด้วยสีหน้าเพิดเพลิน T-T

อ้าว! ดูซะให้พอใจ หรือจะให้เอาคัสตาร์ดมาละเลงเพิ่มอีกด้วยมั๊ย คงสนุกดีพิลึกเนอะ TT TT

"ฉันยังไม่พอใจ" ริมฝีปากมีเสน่ห์แฉะยั้มเจ้าเล่ห์

"แล้วนายต้องการอะไรอีก >_<"

"เธอต้องรับผิดชอบค่าเค้กที่อยู่บนหัวของเธอ รวมถึงค่าเค้กและน้ำชาที่ฉันกินหมดไปแล้ว"

"หา? =(=!" เข้าสำนวนที่ว่า 'เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ได้อร่อย' เขากระตุกแขนคอ' ได้อีก ใ่ว~ ชีวิต T.,T

"เลือกเอาว่าจะจ่ายค่าเบเกอรี่ หรือจะกระเตงลูกทิ้งสี่ออกไปหางานใหม่ทำ" เขายิ้มอย่างเหนือกว่า ฉันแอบกำหมัดแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ ก่อนจะกัดฟันพูดซ้ำๆ

"ได้"

"อืม ตี ฉันฉันเหมาเบเกอรี่ในตู้ทั้งหมดเลย ใส่กล่องกลับบ้านให้ด้วย แต่เงินเธอจ่าย"

"หา? O()O"

"ให้เร็วด้วย ลูกๆ ของฉันรอกินเค้กอยู่" เขาเร่งด้วยใบหน้าที่ยิ้มเยาะ

"ลูกๆ ของนาย O_0" หน้าอย่างนี้มีลูก?

"ทำไม เธอมีลูกได้คนเดียวงั้นแหละ"

เดอ ไ้กวนประสาทเชีย (=(=)

ฉันค่อยๆ ขยับไปที่ตู้กระจกอีกครั้งก่อนจะหยิบถาดใส่เบเกอรี่ทั้งหมดออกมาด้วยความระมัดระวัง ที่คิบบั๊กถูกขีดคราบสตรอเบอรี่ ชีสเค้กออกอย่างหมดอาลัยตายอยาก จากนั้นฉันจึงค่อยๆ คิบบั๊กชิ้นอื่นๆ ใส่กล่องอย่างดีเพื่อให้เจคนำมันกลับบ้านไปให้ลูกๆ ของเขาได้กินกัน แฮ้อเอาน่า คิดเสียว่าอย่างน้อยฉันก็ได้เลี้ยงเค้กพวกเด็กๆ ที่เป็นถึงลูกของบอสแห่งดาร์กเอเยนต์ก็แล้วกัน

ไม่นานนักฉันก็บรรจุเบเกอรี่ทุกชิ้นใส่กล่องอย่างสวยงามเพื่อชายหนุ่มรูปงามแต่นิสัย...ตุตๆๆ ขอเซ็นเซอร์คำที่สุดแสนจะหยาบคายหน่อยก็แล้วกัน ขนาดฉันคิดเองยังรับไม่ได้เลย =_=^

"เสร็จแล้ว" ฉันบอกแทนๆ

"อืม เป็นระเบียบเรียบร้อยดีนะ" เจคพูดเหมือนเป็นคำชม แต่ฉันรู้ว่าเขากำลังประชดฉันอยู่ ก่อนที่มือใหญ่จะเอื้อมมาหยิบถุงหูหิ้วตรงหน้า

